

Bianca van Strien

Muziek voor Eva

familieroman

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Hoofdstuk 1

‘Je zult het goed hebben bij mij.’

Alle geluiden in de fitnessstudio verdwenen naar de achtergrond. Eva’s hele omgeving ver-vaaagde en er leek op de hele wereld niets an-ders meer te bestaan dan Johans donkerbruine ogen. Ze beet een keer op haar lip en voelde hoe haar hart nog sneller begon te kloppen.

‘Daaraan twijfel ik ook helemaal niet,’ ant-woordde ze, ondanks de vreemde ervaring, eerlijk.

‘Niet?’ Er verscheen verbazing in de mooie ogen. Verbazing en iets wat ze niet thuis kon brengen.

‘Nee. Het probleem is dat het me veel te aan-trekkelijk lijkt.’ Met moeite rukte ze haar ogen los van de zijne en ze greep naar haar glas om een slok cola te nemen. Ze was zelf een beetje geschrokken van haar eerlijkheid, maar besloot bij het onderwerp te blijven. Ze realiseerde zich dat ze zich bij Johan in de buurt anders voel-de dan anders. Hoe anders kon ze niet precies zeggen. Prettiger in ieder geval. Meer op haar gemak. Rustiger – behalve haar hart: dat ging sneller slaan als ze hem zag.

Sinds een paar weken raakten ze iedere keer

als ze elkaar zagen aan de praat en ze had gemerkt dat dat belangrijk voor haar was geworden. Iedere keer keek ze ernaar uit hem weer te zien.

‘Waarom denk je dat ik niet met je aan de sekt ga?’ sprak ze over zijn uitnodiging van een paar minuten eerder. Op het moment dat ze hem weer aankeek, zag ze dat hij nu bijna nog verbaasder naar haar zat te kijken, waardoor ze een glimlach niet kon onderdrukken.

‘Je bedoelt dat je je echt iets kunt voorstellen bij de gedachte een paar dagen met zo’n oude vent als ik door te brengen? Dat je niet misselijk wordt bij dat idee?’ bracht hij zijn verbazing onder woorden.

‘Misselijk? Nee.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Ik ben er een beetje bang voor om met je samen te zijn. Ik ben er bang voor om mijn hoofd te verliezen als ik bij je ben. Waarschijnlijk is het met mijn zelfbeheersing helemaal afgelopen als ik ook maar één slok van die sekt drink.’ Ze knikte naar zijn glas, haar weigering had hem er niet van afgehouden het wel te bestellen.

Hij bleef haar zonder iets te zeggen aankijken en het viel haar op dat hij een keer diep adem haalde.

‘Ben je teleurgesteld nu ik dat zo gezegd

heb?’ vroeg ze hem. Het verbaasde haar zelf dat ze zo met hem sprak, dat ze toegaf wat ze voor hem voelde, wat haar zelf nogal verwarde. Niet omdat hij vierenveertig was en zij binnenkort vijfentwintig zou worden. Hij was een mooie man met zijn korte donkerblonde haren, waarin nog geen enkele grijze haar te zien was. Zijn gezicht was vriendelijk en hij glimlachte veel. Het was hem ook aan te zien dat hij aan sport deed; hij was slank, maar niet te mager. Ook was hij groter dan zij. Iets wat niet alle mannen waren. Toch was het een verrassing dat ze überhaupt iets voor hem voelde en dat het haar plotseling zo duidelijk was. Buiten dat verbaasde het haar ook dat het belangrijk voor haar was het hem te vertellen. Het gebeurde zelden dat ze iemand vertelde wat ze voelde. Dat gebeurde eigenlijk nooit.

‘Nee. Natuurlijk niet teleurgesteld, nogal verbaasd dat je erop doorgaat. Ik meen het ook serieus, ik had alleen nooit verwacht dat je op die manier zou reageren.’ Hij nam een slok van zijn sekt en keek haar daarna meteen weer aan. ‘Ik had gedacht dat je me hartelijk zou uitlachen en snel van onderwerp zou veranderen of naar huis zou gaan. Dit is stukken beter.’ Hij grijnsde wat onbeholpen. ‘Ik ben sinds ik je hier de

eerste keer heb gezien al een beetje verliefd op je,' vervolgde hij toen en plotseling wist ze wat het onbekende dat ze in zijn ogen had gezien was geweest: hoop.

Dat ze zich in ieder geval een beetje tot elkaar aangetrokken voelden, was duidelijk omdat ze iedere keer aan de praat raakten en elkaar gewoonweg zaten aan te staren. Was ze misschien ook een beetje verliefd op hem? Als ze op de manier afging waarop ze op zijn woorden reageerde, dan was ze dat zeker.

Maar wat wist zij daar nou van? Ze dacht niet dat ze ooit weleens verliefd was geweest, zoals nu had ze zich in ieder geval nooit eerder gevoeld. Dus misschien...

Ze haalde opnieuw diep adem. Dat kwam wel erg onverwacht.

Er viel een stilte die nogal ongemakkelijk was en ook een beetje ongewoon: er waren tot dan toe weinig stiltes tussen hen gevallen. Plotseling verlegen met de situatie staarde ze in haar glas cola en vroeg ze zich af wat ze moest doen of zeggen. Haar lef liet haar nu helemaal in de steek. Ze begon eraan te denken om toch naar huis te gaan, zodat ze niet nog meer rare dingen tegen hem zou zeggen, ook al was het wel erg spannend.

‘Eva?’

Het verlangen en de onzekerheid die ze alleen bij het uitspreken van dat ene woordje, haar eigen naam, hoorde, bezorgde haar een warm gevoel in haar buik. Nooit eerder had iemand haar naam op die manier uitgesproken en ze keek snel weer naar hem op. Hij was absoluut veel interessanter dan de belletjes in haar glas.

‘Als je wat je net zei serieus meent,’ begon hij aarzelend. ‘Kunnen we dat met dat weekend misschien eens doen.’

Hoewel het klonk als een zin die bij haar normaal gesproken alle alarmbellen zouden hebben laten rinkelen, knikte ze instemmend. ‘Ja, dat kunnen we doen.’ De warmte in haar lichaam verspreidde zich langzaam en het verbaasde haar dat ze haar woorden niet meteen terugtrok en er alsnog vandoor ging, maar ze voelde zich als gehypnotiseerd door zijn ogen en haar onverwachte verlangen. ‘Ik heb dit weekend niet zoveel gepland,’ vervolgde ze toen zelfs, terwijl ze bedacht wat ze nog had willen doen: werken, haar huishouden en nog meer werken. Het belangrijkste in haar leven, haar werk als *Event Manager* bij een grote firma, leek plotseling niet meer belangrijk. Dat zou natuurlijk genoeg moeten zijn om haar weer

tot normaal denken aan te moedigen, maar ze negeerde het alarmbelletje dat toch nog zacht begon te rinkelen. Succesvol. Nu ze wist hoe het met zijn gevoelens stond en die van haar, wilde ze niet dat dit – wat het ook mocht zijn – voorbijging.

‘Misschien moeten we het maar gewoon doen.’ Ze haalde diep adem en zag hem bevestigend knikken. ‘Dan ga ik naar huis om me om te kleden en dan kun je me daar ophalen zodat we dit weekend samen kunnen doorbrengen.’ Ze dronk haar glas in één keer leeg, maar zelfs de koude limonade kon de warmte in haar lichaam niet verdringen.

‘Ben je bang dat je spijt van je toezegging krijgt als we tot het volgende weekend wachten?’ Hij glimlachte en nam opnieuw een slokje van zijn sekt.

‘Ik ben bang dat er te veel tijd verloren gaat als we te lang wachten, bovendien kan het zijn dat ik volgend weekend moet werken.’ De mogelijkheid dat ze moest werken, was echter niet de enige reden dat ze ineens zo’n haast had. Hij had gelijk: ze was een beetje bang dat ze uiteindelijk de alarmbelletjes niet meer zou kunnen negeren en ze deze gelegenheid zou missen. Maar zelfs zij mocht best één keer in

haar leven iets impulsiefs en spannends doen en ze had besloten dat dit het juiste moment en Johan de juiste man daarvoor was.

Ze glimlachte ook naar hem en stond op. Haar knieën knikten en ze hoopte dat niemand dat zou merken toen ze naar de bar liep om te betalen. Nadat ze dat had gedaan, liep ze nog even naar hem terug.

‘Tenzij jij van gedachten verandert, kun je me over een uurtje bij mij thuis komen ophalen.’ Ze pakte een visitekaartje en schreef daar snel haar privé-adres en mobiele nummer achterop en legde het kaartje voor hem op tafel. Het verbaasde haar hoe zelfverzekerd ze klonk. Het was ook alleen maar uiterlijke schijn; ze beefde en was behoorlijk bang voor wat er te gebeuren stond. Toch kon ze haast niet wachten tot het zover was.

Hoofdstuk 2

Nadat Eva snel had gedoucht en haar haren droog had geföhnd stond ze een eeuwigheid voor haar kledingkast, omdat ze niet wist wat ze aan moest trekken. Die besluiteloosheid was helemaal nieuw voor haar. Uiteindelijk trok ze toch haar lichtgrijze, halflange jurk aan. Een

van de weinige kledingstukken die niet al te zakelijk was. Ze maakte zich een beetje op en deed een parelcollier om met bijpassende oorbellen. Ze besloot haar lange, donkerblonde haren los dragen. Iets wat ze waarschijnlijk al in geen drie jaar had gedaan, omdat ze het altijd opstak zodat ze er geen last van had tijdens haar werk.

Toen ze in de spiegel keek, leek ze een vreemde met de lichte blos op haar wangen en de stralende grijze ogen die haar anders altijd zo serieus aankeken. Ze besloot dat dat in orde was omdat ze zich helemaal een beetje vreemd gedroeg. Ze was niet zichzelf en voor één weekend kon dat.

Ze begon een weekendtas in te pakken met kleding en haar toilettas. Intussen verklaarde ze zichzelf voor gek, maar ze verlangde naar Johan en wist dat ze enorm teleurgesteld zou zijn als hij zich zou bedenken en niet zou komen. Misschien uiteindelijk ook opgelucht, maar vooral teleurgesteld.

Ze vroeg zich af of ze wel hetzelfde van elkaar wilden: ze verlangde naar hem, maar meer nog verlangde ze naar iemand die haar vasthield; iemand die voor haar zou zorgen; iemand die haar zou vertroetelen, en ze vermoedde dat hij

dat zou doen. Hij had min of meer gezegd dat hij dat zou doen en ze was ervan overtuigd dat hij het had gemeend, zelfs al kende ze hem alleen van die paar gesprekken in de studio en dus niet zo vreselijk goed. Ze waren tot vandaag nooit erg persoonlijk geworden en hadden hoofdzakelijk over hun werk gesproken. Ze nam het op de koop toe dat het later een vergissing bleek te zijn en hij alleen seks met haar wilde. Ook daarnaar verlangde ze.

Eén weekend zou ze met hem doorbrengen, zou ze zich laten gaan en doen wat ze voelde. Gewoon omdat ze daar ineens zo'n enorme behoefte aan had en ze niet meer alleen wilde zijn. Na het weekend zou ze zich dan vast wel weer normaal kunnen gedragen.

Waarschijnlijk waren haar hormonen krankzinnig geworden. Bij vrouwen kwam dat ook voor had ze weleens ergens gelezen. Het was een opluchting dat ze een mogelijke reden had gevonden voor haar idiote gevoelens. Dat het bij haar tot nu toe niet was gebeurd, betekende niet dat ze er niet op voorbereid was.

Uit het kastje naast haar bed pakte ze een pakje condooms. Het pakje zat nog dicht en het zou niet gek zijn als ze het mee zou nemen. De houdbaarheidsdatum zou vast verstrijken als ze